

လမ်းညွှန်

အိတ်မက်ရုံ အပြင်ဘက်

အခန်း (၁)

‘ဇီဝ’ဆိုတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် ‘ဂီတ’ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်တို့ ရဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာ မမွေးဖွားခင်ကတည်းကပင် စခဲ့တယ်ဆိုလျှင် လွန်မယ် မထင်လှပါ။ ရွှေတောင်ကြား ရပ်ကွက်ထဲမှာ ခြံချင်းကပ်လျက်နေကြသော လင်မယားနှစ်စုံတွဲအနက် ဇနီးများ ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်နှင်းနု နှင့် ဒေါ်ခင်မိုးဖြူတို့ နှစ်ဦးကိုက ငယ်ကတည်းက သူငယ်ချင်း။

ခေါ်ခင်နှင်းနုက ဦးနုနှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ ဒေါ်ခင်မိုးဖြူက ဦးဆက်ထွန်းဆိုသူနှင့် အိမ်ထောင်ကျပါသည်။ ။ အရင်က နေရပ်ချင်း တကွတပြားစီဖြစ်သော်လည်း ဦးဆက်ထွန်း ဒေါ်ခင်မိုး ဖြူတို့ အိမ်ထောင်ပြုအပြီး သီးသန့်အိမ်ခွဲနေဖို့ အိုးအိမ်ဝယ်ယူရန် ရှာဖွေနေခိုက်မှာ ဦးနုနှင့် မိခင်က သူတို့ ခြံကြီးကို ခွဲကာ စိတ်ကာ ပိုင်းကာ သားနှစ်ဦးကိုလည်း အမွေခွဲ၊ ငွေပိုငွေလျှံလည်း ထွက်လာ အောင် ခြံကွက်တွေ ရောင်းချမည်ဆိုသည့်အခါ ရွေးမဖြစ်သူ ခင်နှင်းနုက သူ့ သူငယ်ချင်း ခင်မိုးဖြူ တို့ စုံတွဲကို ကပ်လျက် မြေတစ်ကွက်ကို ဝယ်ယူပြီး အိမ်လာဆောက်နေဖို့ စည်းရုံးပါသည်။ ။

သူတို့ ဝယ်နိုင်အားထဲ အကျုံးဝင်သော လမ်းမတန်း မြေကွက်လေးမို့ ခင်မိုးဖြူတို့ စုံတွဲက လည်း သဘောကျကာ ဝယ်ဖြစ်လိုက်တော့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးသား ခြံချင်းကပ်ဖြစ်သွားခဲ့ရပါသည်။ ။ အမွေခွဲရာမှာ လည်း

ဦးနန္ဒက မရောင်းဘဲ ချန်ရစ်မည့် မြေကွက်နှင့် တိုက်ကလေးကို ဆက်ခံ မည့်သူမို့ ပင် . . ။

ခင်မိုးဖြူတို့ က သူတို့ ဝယ်ယူသော မြေကွက်ပေါ် တိုက်လာဆောက်ပြီး ပြောင်းရွှေ့ လာပြီး သည့်အချိန်မှာ သူငယ်ချင်း နှစ်ဦးလုံး ပတ္တမြားရွှေကြွတ်ကိုယ်စီနှင့် ဆင်တူ ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေကြ ချိန်တည်း။ ညနေခင်းဆို ခင်ပွန်းသည် တွေကို တကူးတက လမ်းလျှောက် ထွက်ပေးဖို့ ပူဆာနေစရာ မလိုပေ . . ။ မဗိုက်ပူ နှစ်ယောက်သား လက်တွဲပြီး တတွဲတွဲ လမ်းလျှောက်ထွက်မြဲ . . ။

“ခင်ဗျားတို့ ဒီခြံဝယ်ပြီး ပြောင်းလာကြတာမှာ အကောင်းဆုံးတစ်ချက်ကတော့ ခင်ဗျားရော ကျွန်တော်ရော ဝေယျာဝစ္စ ကိစ္စဝိစ္စ အတော်များများ သက်သာသွားတာပဲဗျ”

ဦးနန္ဒက ဦးဆက်ထွန်းကို ရယ်ကာမောကာ ပြောလေ့ရှိပါသည် ။

ဟိုနား ဒီနား အဝယ်အခြမ်းထွက်ချင်တာမျိုးတွေလည်း တော်ရုံကို ခင်ပွန်းသည် တွေ လိုက်ပို့ စရာမလိုတော့။ သူတို့ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း ပြန်အဖော်ရနေ၍ ခင်ပွန်းတွေကို အပူကပ်မနေတော့ ပါ။ သူတို့ ချင်းသာ တတွဲတွဲနှင့် ငယ်ငယ်ကအတိုင်း အခင်အမင်မပျက် အဝင်အထွက်မပျက်မို့ ခင်ပွန်းသည် ချင်းပါ အလိုအလျောက် မိတ်ဆွေရင်းတွေလို ဖြစ်လာရပါသည် ။

“ငါက တစ်ယောက်ပဲ မွေးမယ်၊ ကလေးထပ်မယူဘူး၊ နင်ကလည်း တစ်ယောက်ပဲဆိုတော့ မိန်းကလေးချည်းပဲ ယောက်ျားလေးချည်းပဲ နှစ်ယောက်စလုံး မွေးလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သမီးရော . . သားရော အစုံချစ်လို့ ရအောင် တစ်ယောက်က မိန်းကလေး၊ တစ်ယောက်က ယောက်ျားလေး မွေးမှ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ်. . .ဟုတ်တယ်၊ ဒါမှ နင်ရော ငါရော သားလည်း ရ. . .
သမီးလည်း ရ၊ ပြီးရင် သူတို့ နှစ်ယောက် ကြီးလာတော့လည်း ပေးစား
လို့ ရ. . .”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သား အားအားရှိ ဒါပဲ တိုင်ပင်ကာ ကျေနပ်
အူမြူးနေကြပါသည်။ ဘယ်သူ ဘာမွေးမည် မသိဘဲ (အဲဒီတုန်းက အာ
လ်ထရာဆောင်းဒ်တွေလည်း ခေတ်မစားသေးပေ။) အချင်းချင်း သား
ပေး သမီးယူ လုပ်နေရင်း ခင်ပွန်းသည် တွေကိုလည်း ကိုယ်စီ စည်းရုံး
ရေး ဆင်းကြ ရပါသေးသည်။

“သူတို့ ချင်းက ကြိုက်ကြဦးမှ ကိုးကွ၊ ပြီးတော့. . . မင်းတို့ ပြောသ
လို သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်ကလည်း ဖြစ်ဦးမှ ၊ သားဆင်တူ
၊ သမီးဆင်တူ မွေးရင်လည်း မွေးလာမှာ ပေါ့”

“အို. . .ဆုတောင်းတွေ၊ အဓိဋ္ဌာန်တွေ လုပ်ပြီးသားပါ၊ ဆင်တူမွေး
လာရင်တော့ မတတ်နိုင် ဘူးပေါ့၊ ညီအစ်ကိုရင်း၊ ညီအစ်မရင်းလို ထားရ
မှာ ပေါ့၊ သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်ဆိုရင် ကြီးလာတော့ ပေး
စားဖို့ ရှင်တို့ မကန့်ကွက်ရဘူးနော်. . .ဟင်း. . .”

“ရူးပါ့ကွာ”

ဇနီးသည် ကို ချစ်ခင်ဦးစားပေးတတ်သော လင်ယောက်ျားနှစ်ယောက်
မို့ ဦးနန္ဒရော ဦးဆက် ထွန်းပါ ဘာမှ ကန့်ကွက်စကားမဆိုပါ။ ဇနီးသ
ည် နှစ်ဦးကိုသာ ရယ်မောနေကြရပါသည်။

အဲဒီ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဟာ မွေးဖွားဖို့ ဆရာဝန်အပ်
တော့လည်း တစ်ဦး တည်းကို အပ်ထားကြတာဖြစ်သည်။ ကြိုတင်ခန့်မှ
န်းရက်ကလည်း မနီးမဝေး. . .။ တကယ့် တကယ် ဗိုက်နာကြတော့ တို
က်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ညကြီးမင်းကြီး နှစ်ဦး ဆင်တူပင်. . .။

“ကိုနန္ဒရေ...ကိုနန္ဒ၊ မနှင်းနု...”

ညဆယ်နာရီကျော် အချိန်ကြီး တစ်ဖက်ခြံက ဦးဆက်ထွန်းရဲ့ အော်သံကြီးထွက်ပေါ်လာလျှင် မီးလင်းနှင့်နေသော တစ်ဖက်ခြံထဲက တိုက်တံခါးဝသို့ ဦးနန္ဒ အပြေးထွက်လာပါသည်။ ။

“ကိုနန္ဒရေ...၊ အဖြူ ဗိုက်နာလို့ ဗျို့၊ ခုပဲ ကျွန်တော် ဆေးရုံပြေးမလို့ ၊ ညကြီးလည်း ဖြစ်၊ ဒီဘက်မှာ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာ မို့ တစ်ချက် နားစွင့်ပေးပါဦးဗျာ”

“ဟာ... ဒီမိန်းမတွေ ချိန်းများ ထားသလားဗျာ၊ ဒီမှာ နှင်းနု ဗိုက်နာတယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် ခုပဲ ကားထုတ်ဖို့ ပြေးထွက်လာတာ”

“ဟောဗျာ...”

“ဒေါက်တာခင်ခင်ကြီးဆီလည်း ခုပဲ ဆေးရုံလိုက်ခဲ့ဖို့ ဖုန်းဆက်လိုက်ပြီ”

“ဪ... ဒါကြောင့် ဒေါက်တာခင်ခင်ကြီးဆီ ကျွန်တော်ဆက်နေတာ ဖုန်းမအားသေးတာ ကိုး”

“ကဲ...ကဲ...သွားကြမှ ဗျို့၊ ဒီဘက်ခြံမှာ မေမေတော့ ကျန်မယ်၊ မေမေနဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ရှိမယ်၊ နှစ်အိမ်လုံးကို နီးနီးကြားကြားနဲ့ အပြန်အလှန် ကြည့်ဖို့ သာ မှာ ခဲ့တော့ဗျို့”

“ဟုတ်ပြီ. . .ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျား ကားထုတ်၊ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ထွက်ကြတာပေါ့”

ရယ်စရာတောင် ကောင်းပါသည် ။ ယောက်ျားအသီးသီးဟာ ကားကိုယ်စီထုတ်ပြီး ကိုယ့် ဗိုက်သည် ကိုယ် ကားပေါ်တင် ကား ရှေ့ဆင့်နော

က်ဆင့်ပင် အမျိုးသမီးဆေးရုံကြီးသို့ မောင်းကြရပါ တော့သည်။ ဆေးရုံ ရောက်တော့ ဆေးရုံနှင့် အိမ်နီးသော ဆရာဝန်မကြီးက ရောက်လို့ ပင် နေပါပြီ။ သူတို့ အားလုံးနှင့် ခင်မင်ပြီး မိတ်ဆွေဖြစ်၍ . . .

“ဖြစ်ရမယ် ဒီဗိုက် နှစ်ဗိုက်ကတော့. . .၊ တစ်ချိန်လုံး သူတို့ ဗိုက်နှစ် လုံးကိုပဲ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင် ဆွေးနွေးနေတာကိုး၊ ကဲ. . .နာတော့လည်း တစ်ပြိုင်တည်း၊ ငါတော့ ဒုက္ခပဲ”

ခင်နှင်းနုကိုရော ခင်မိုးဖြူကိုရော မွေးခန်းထဲ ထည့်စမ်းသပ်ပြီးလျှင် ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးက ပြန်ထွက်လာပါသည်။ ။

“မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ တကတဲမှ ပဲ. . .ပြိုင်တူလောက်ပဲ မွေးမှာ ပဲ၊ တစ်နာရီ နှစ်နာရီ လောက်တော့ လိုဦးမယ်၊ ဒီည. . . သို့မဟုတ် သန်းခေါင်ကျော်လောက် ပြိုင်တူ မွေးကြမှာ ပဲ”

“ပြိုင်တူကြီး မွေးနေရင်. . . မမ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား မမ”

“ကြည့်လုပ်ရမှာ ပေါ့၊ ဒီက နိုက်ဂျူတီ ဆရာဝန်တွေလည်း ရှိတာပဲ ဟာ. . . ခုတော့ အခြေအနေက တူတူလောက်ပဲ၊ အချိန်ခြားလှရင်လည်း ဆယ်မိနစ်၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲ ဖြစ်မှာ ပဲ”

“သူတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကတော့ စံပါပဲဗျာ”

မွေးခန်းထဲမှာ လည်း ခုတင်ချင်း ယှဉ်ချထားလျက်က သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးသား ခုထိ ညှိနှိုင်းလို့ မပြီးသေးပေ။

“ဟဲ့. . .နှင်းနု၊ ငါ အရင်မွေးလိုက်မယ်၊ ငါက ဗိုက်ချွန်တော့ ယောက်ျားလေး ထင်တယ်လို့ နင့်အမေက ပြောဖူးတယ်လေ၊ ယောက်ျားလေးဖြစ်ရင် နည်းနည်းကြီးမှ ကောင်းတာ”

“မေမေပြောတာက သေချာဦးမှ ကိုး၊ တော်ကြာ နင် အရင်မွေးပြီး နင်က သမီးဖြစ်နေရင် ငါ့ သားက ငယ်နေပါဦးမယ်ဟယ်၊ ငါ အရင်မွေးလိုက်မယ်ဟာ”

“အမလေးလေ. . .၊ သူတို့ ဗိုက်ကိုများ သူတို့ က အစိုးရတဲ့ အတိုင်း၊ ပင်ကလေးဆွဲဖြုတ်ပြီး ပစ်လိုက်တာနဲ့ အုန်းခနဲ ကွဲမယ့် ဗုံးလို့ များ ထင်နေလား၊ ညည်းတို့ ဘယ်လောက်ပဲ အရင်ညစ်မွေး မွေး ထွက်ချိန်တန်မှ ထွက်လာမှာ ”

“မမခင်ခင်ကြီးရယ်. . .၊ နည်းနည်း ကြည့်ပြီး ယောက်ျားလေးထင်တဲ့ ဟာကို အရင်မွေးပေး ပါ၊ အင်း...ကျွတ်...ကျွတ်...”

“ညည်းတို့ ရူးနေသလား၊ ပညာမတတ်တာကျနေတာပဲ၊ ငါက ဇွတ်ဆွဲထုတ်လို့ ရတာကျနေ တာပဲ”

“ယောက်ျားလေးက စတိလောက်တော့ ကြီးချင်တယ် မမရဲ့ ၊ ကြီးရင် ပေးစားမလို့ ပါ”

“ညည်းတို့ ဗိုက်နှစ်လုံးကို ကျား-တစ်၊ မ-တစ်လို့ လည်း ငါ အာမခံမထားဘူးနော်၊ ကျား- နှစ်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ မ-နှစ်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်”

“မမခင်ခင်ကြီးကလည်း ၊ အဖြူတို့ သေချာဆုတောင်းပြီး သေချာ ညှိထားကြတာပါ”

“အရူးမတွေ၊ ညည်းတို့ လောက် ရူးတဲ့ နှစ်ကောင် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးက တရင်းတနှီးပင် ဩချညည်းညူပါသည် ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် နှစ်ယောက်လုံး အနာစိပ်လာကာ တကျွတ်ကျွတ်

တအင်းအင်း မြည်တမ်း ညည်းညူလာကြပါသည်။ ။ တကယ်ပင် သိပ်နာ
လာပြီဆိုတော့လည်း ညှိထားတာတွေ ဘာတွေ သတိ မရတော့ပေ. . ။

“မမရေ. . . နှင်းနုကို အရင် မွေးပါတော့”

“အဖြူကို မွေးပါ မမရယ်၊ အဖြူ နာလှပြီ. . .”

ဒီနှစ်ယောက်ကိုဖြင့် ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးမှာ စိတ်များ ပင် ညစ်မိပါသည်။ ။
ခုတင်ချင်း ယှဉ်ထားကာ ဟိုဘက်စစ်ဆေး၊ ဒီဘက်စစ်ဆေးနှင့် ပျာယာ
ခတ်ရသည်။ ။ တကယ်ဆို. . . ခင်မိုးဖြူရဲ့ ဂျူးဒိတ်က နောက်တစ်ပတ်
လောက် လိုပါသေးသည်။ ။ ပြိုင်တူနာကြတာဖြင့် အံ့ပါရဲ့။ ။

အပြင်က ခင်ပွန်းသည် နှစ်ဦးမှာ လည်း ဂနာမငြိမ်ပေ။ နာရီ တကြ
ည့်ကြည့်နှင့် တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ဖြတ်သန်းကာ ခေါက်တုံ့ခေါ
က်ပြန် လျှောက်နေကြပါသည်။ ။ ကိုယ့်မိန်းမ အရင်မွေး မလား၊ သူမိန်းမ
အရင်မွေးမလား။ သူမိန်းမ လွယ်ကူပြီး ကိုယ့်မိန်းမ ခက်နေမလား။ အ
ထဲမှာ ဘယ်လိုတွေများ ဖြစ်နေကြပြီလဲ တထင့်ထင့် တထိတ်ထိတ်နှင့်ပ
င်. . ။

အတော်ကြီးကြာကြာ စောင့်လိုက်ရသလို စိတ်ကထင်ပြီး ဘွားခနဲ
မွေးခန်းတံခါး ပွင့်ကာ နီရဲသော မွေးကင်းစ တစ်ယောက်ကို အနီးဖြူ
ထုပ်ကာ ဆရာမချီလျက် ထွက်လာတာ မြင်လျှင် နှစ်ဦး သား
အသော့ပြေးကပ်ကာ သူ ကလေးလား၊ ငါ့ကလေးလားနှင့် ပြူးပြဲလှယ
က်ကြည့်ကြရပါသည်။ ။

“ဒေါ်ခင်နှင်းနု ခင်ပွန်း ပါလား”

“ဟာ. . .ပါ. . .ပါ. . .ပါပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပါ”

“ဘောဘီခင်နှင်းနု၊ ခုနစ်ပေါင် ရှစ်အောင်စ ရှိတယ်၊ ဆယ့်နှစ်နာရီထိုး

ဖို့ ဆယ်မိနစ်မှာ မွေး တယ်နော်၊ မိန်းကလေး၊ ကလေးရော အမေပါ ကျန်းမာတယ်”

ဆရာမလေးက စုံစုံလင်လင် သတင်းပေးပြီး ပြန်ဝင်သွားတာမို့ ကိုနန္ဒနှင့် ကိုဆက်ထွန်း တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ကာ...

“ဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ အဖြူတော့ မမွေးနိုင်သေးဘူးလား မသိဘူး”

“မွေးတော့မှာ ပါဗျာ၊ ကျွန်တော့် သမီးက ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ်မွေးတယ်ဆိုပေမဲ့ ခုပဲ ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးသွားပြီ၊ သူတို့ ရေမိုးချိုး အနီးထွေး လုပ်နေတာ ထင်တယ်၊ ခုလောက်ရှိ မဖြူလည်း မွေးလောက်ပါပြီ”

“အဖြူကတော့ မနှင်းနု မိန်းကလေးမွေးတာ သိနေမှာ ဆိုတော့ သူယောက်ျားလေး မဖြစ်မှာ စိုးပြီး ပိုတောင် အိတ်ဆိုက်တက်တ် ဖြစ်နေဦးမှာ သေချာတယ်”

“အဆင်ပြေမှာ ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် သမီးလာပြတော့ ခင်ဗျားဟာ လား၊ ကျုပ်ဟာလား ရင်ခုန်နေတာနဲ့ ပဲ မျက်နှာတောင် သေချာမကြည့် လိုက်မိဘူးဗျို့၊ နီရဲရဲလေးပဲ မှတ်မိတယ်...ဟား...ဟား...”

“ခုနစ်ပေါင်ခွဲဆိုတော့ နည်းတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ထွားတယ်ဗျ”

“ဟုတ်လား... ထွားတယ်ခေါ်လား”

“ထွားတယ်... ထွားတယ်”

ကိုနန္ဒကတော့ စိတ်အေးသွားသူမို့ ထိုင်နိုင်ပေပြီ။ ကိုဆက်ထွန်းမှာ သာ စကြိုလျှောက်ရတုန်း ပင်။ သို့သော်...မကြာလိုက်ပါ...။

“မခင်မိုးဖြူ...”

ခေါ်သံထွက်လာ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် နောက်ဆရာမ တစ်ယောက် နောက်အနီး တစ်ထုပ် နှင့်. . .။ ကိုဆက်ထွန်းရော၊ ကိုနန္ဒပါ ခြေလှမ်းကျဲကြီးနှင့် ထပြေး၍ . . .

“ယောက်ျားလေးလား၊ ယောက်ျားလေးလား”

အမောတကော စိတ်စောစော မေးမိကြပါသည်။ ။

“ယောက်ျားလေး. . .၊ ထွားလိုက်တာ၊ ရှစ်ပေါင်လေးအောင်စတောင် ရှိတယ်၊ ဆယ့်နှစ်နာရီ ဆယ်မိနစ်မှာ မွေးတယ်နော်၊ ကလေးရော အမေရော. . . ကျန်းမာတယ်”

“ဟားဟား. . . သား. . . သားကြီး၊ ထွားလိုက်တာ၊ ရှစ်ပေါင် လေးအောင်စကျော်သေးသတဲ့ ဗျ။ ဖေ့သားကြီး. . . ဟား. . .”

ကိုဆက်ထွန်းက လက်ရုံးဆန့်တန်း ဟစ်ကြွေးနေ၍ ခင်မင်ကြည်ဖြူပြီးသားပင် ဖြစ်သော် လည်း သမီးရှင်ဖြစ်ရသူ ကိုနန္ဒမှာ မျက်နှာလေး တွန့်တွန့်နှင့် ‘ညှင်းညှင်းညှင်း’လောက်သာ နှာခေါင်း လေထွက်ရုံ လိုက်လံရယ်မောပေးနိုင်ရှာပါသည်။ ။

“မိန်းမနှစ်ယောက်လည်း ခုမှ ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝပြီး အလုံးကြီးကျကြမယ်၊ မွေးရကျိုးနပ်တယ် ဆိုပြီး အမောတွေ ပြေသွားကြမှာ ဗျ. . .”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ ကြည့်ပါဦး. . . မိနစ်နှစ်ဆယ်ပဲ ခြားပြီး မွေးကြတယ်လို့”

“မိနစ် နှစ်ဆယ်ခြားပေမဲ့. . . ခင်ဗျားသမီးက တနင်္လာသမီးဗျ၊ ကျုပ်သားက အင်္ဂါသားပေါ့၊ သန်းခေါင်ကျော်သွားတယ်လေ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ တစ်ရက်ကွာသွားတာပေါ့ဗျာ”

ခင်နှင်းနုနှင့် ခင်မိုးဖြူဟာ အခန်းယူကြတော့လည်း ငွေကြေးတတ်နိုင်သူတွေပီပီ ပိုက်ဆံခန်း ယူပေမဲ့ တစ်ယောက်ခန်းကို မယူ၊ နှစ်ယောက်ခန်းယူကာ အတူနေသည် ။ သားကိုခေါ်ချီလိုက်၊ သမီး ကို ခေါ်ချီလိုက်၊ ကလေးချင်းလဲကာ နို့တိုက်ရတာနှင့် ရှုပ်နေသည် ။

“ဒါမှ . . .ငါ့သားလည်း နင့်အပေါ် အမေလိုဖြစ်မယ်၊ နင့်သမီးကလည်း ငါ့အပေါ် အမေလို ဖြစ်မယ်၊ သူတို့ ကံကောင်းကြတယ်နော်၊ တစ်ယောက်မှာ မအေ နှစ်ယောက်ရသလိုပဲ၊ နင်လည်း ငါ့သားကို ဝိုင်းထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်၊ ငါလည်း နင့်သမီးကို ဝိုင်းပြီး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မယ် . . .”

ခင်နှင်းနုနှင့် ခင်မိုးဖြူတို့ မှာ နဂိုအခံကပင် စိတ်သဘောထား နူးညံ့အေးဆေး၍ သဘော ကောင်းတတ်၊ အနစ်နာခံတတ်သူမျိုးတွေပါ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းတို့ ထဲတွင် ဤ စိတ်ထားဖြူစင်ရိုးသားမှု၊ စိတ်ကောင်းရှိမှုတို့ ကို တန်ဖိုးမြင့်မြင့်ထားကာ တွက်ချက်တတ်၍ အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးချယ်ကြတော့လည်း ကိုယ့်လို စိတ်နှလုံးကောင်းမွန်သူတို့ ကိုသာ အဓိကထား ရွေးချယ်ခဲ့ကြတာမို့ ဗိုက်ထဲမှာ ကတည်းက ချစ်ခင်ကြည်ဖြူစွာ သဘောတူခဲ့သော ဤသားနှင့် ဤ သမီးကိုလည်း စိတ်ကောင်း သဘောကောင်းနှင့် ဖြူစင်ရိုးသားမှု ရှိဖို့ ကိုသာ အဓိကလိုလားပါသည် ။

ကိုနုနှင့် ခင်နှင်းနုတို့ မှာ လည်း စီးပွားရေး အဆင်ပြေကာ အခြေအနေကောင်းသူများ ဖြစ်၍ ကိုဆက်ထွန်းနှင့် ခင်မိုးဖြူတို့ မှာ လည်း ကိုဆက်ထွန်းမိဘများ ဘက်က ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ကြွယ်ဝ ချမ်းသာခဲ့သူများ ဖြစ်၍ ယေဘုယျအားဖြင့် ဤ တစ်ဦးတည်းသော သား၊ တစ်ဦးတည်းသော သမီး တို့ အတွက် ငွေကြေးဥစ္စာ၊ စီးပွားရေးအခြေအနေအတွက်

က် ပူပန်စရာမရှိပါပေ။

လိမ္မာရေးခြားရှိလာကြဖို့ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း ရှိဖို့ သာလျှင် အမေနှစ်ယောက်လုံးရဲ့ အလေးအနက် လိုအပ်ချက် ဆန္ဒဖြစ်တော့သည်။ ကလေးနှစ်ယောက်ကို နာမည်မှ ညွှ့်ဖို့ စဉ်းစားတော့ လည်း လေးဦးသားလုံး ခေါင်းချင်းဆိုင်လျက် တိုင်ပင်ရွေးချယ်ခဲ့ကြသည် ပင်...။

နောက်ဆုံးတော့ ကလေးနှစ်ယောက်အတွက် မောင်နှမနှစ်ယောက် နာမည်လေးတွေ သဖွယ် ဆင်တူနာမည်လေးနှစ်ခု ရွေးချယ်ရရှိကာ သားလေး တစ်လပြည့်၊ သမီးလေး တစ်လနှင့် တစ်ရက် မှာ မွေးနေ့နှင့် ကင်ပွန်းတပ်မင်္ဂလာပွဲ အတူတကွ ကျင်းပခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးဆက်ထွန်း ဒေါ်ခင်မိုးဖြူတို့ ရဲ့ သားကလေးဟာ ‘ဇီဝ’ကိုဆိုတဲ့ ဇီဝ ဖြစ်လာခဲ့ သလို...၊ ဦးနန္ဒ ဒေါ်ခင်နှင်းနုတို့ ရဲ့ သမီးကလေးဟာ ‘ဂီတပျို’ဆိုတဲ့ ဂီတလေး ဖြစ်လာခဲ့ရပါ သည်။ အတူတူမွေး၊ အတူတူထိန်းကျောင်းကြီးပြင်းစေခဲ့ကာ ကျောင်းထားရတော့လည်း အတူတူ၊ မူကြိုအတူတူ၊ မူလတန်းအတူတူ၊ အလယ်တန်းအတူတူ၊ အထက်တန်း အတူတူ...။

ခြံချင်းကလည်း ကပ်လျက်၊ ကျောင်းသွားရတော့လည်း အတူတူမို့ ဇီဝနှင့် ဂီတတို့ ရဲ့ တစ်နေ့ တာမှာ အိပ်ချိန်ကို ပယ်နုတ်လိုက်လျှင် အတူတကွရှိချိန်က တကွဲတပြားရှိချိန်ထက် ပိုလွန်ခဲ့ပါသည်။ သူတို့ အချင်းချင်းရဲ့ ချစ်ခင်တွယ်တာမှု ရင်းနှီးစည်းလုံးမှု သံယောဇဉ်ဟာလည်း မိခင်တို့ မျှော်လင့် ရည်ရွယ်ခဲ့သလိုပဲ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ။

ငယ်ရွယ်တုန်းမို့ သူတို့ ကို ဘာမှ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ဟ အသိပေးမထားသည့်တိုင်အောင် ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် ဖြစ်လာတဲ့ အခါမှာ တော့ သူတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း အလိုလို ရိပ်မိခဲ့ကြတာပင်။ သို့ပေမဲ့ ဖြူဖြူစင်စ

င်သာ ရင်းနှီးသံယောဇဉ် ကြီးနေကြဆဲ ဇီဝနှင့် ဂီတမှာ
ယောက်ျားလေးဖြစ်သော ဇီဝက နည်းနည်းပို အလျှော့ပေးရကာ မိန်းက
လေးလည်း ဖြစ်၊ တစ်ရက်ကြီးတာလေးကိုလည်း အခွင့်အရေးယူမြဲ ဂီ
တကတော့ ဇီဝအပေါ် ဗိုလ်ကျတတ်ပါသည်။ ။

*